

โควิด-19

written by กองบรรณาธิการ | พฤษภาคม 3, 2020

*

ผมมีรายได้หลักจากการเปิดหมวก

เมื่อยกเลิกจากกรุงเทพฯ มาเป็นเกษตรกร ปลูกผักขาย

ตอนที่รู้ว่ามีเด็กน้อยคนหนึ่งมาขออาศัยอยู่ด้วย

ระหว่างที่เด็กคนนั้นหลับอยู่ในห้องของเมีย เรารู้ว่าได้ทันทีว่าต้องเป็นเด็กที่น่ารักที่สุด

เราจะร้องเพลงและเล่นกีตาร์ให้เขาฟังทุกคืน

พาเขานอนดูดาวและอาบแสงเข้าอ่อนอุ่นในสวนผักอินทรีย์แบบพอเพียงของเรา

เราตั้งใจว่าจะเลี้ยงเขาอย่างดี ให้มันคงทั้งชีวิตและจิตใจ ไม่ให้เหมือนเรา

ผมใช้เงินก้อนสุดท้ายหมดไปกับค่ารถ ค่าที่พัก ค่ากิน ตอนไปสัมภาษณ์งาน

.

งานได้แล้วแต่ยังไม่เริ่ม ต้องรอให้โควิด-19 ซาหายไปก่อน

ซึ่งไม่รู้ว่าตอนไหน

เมื่อวานเปิดหมวกที่ตลาด

มีคนถ่ายรูปเอาไปโพสต์ในเฟซบุ๊กว่า “ไม่รับผิดชอบสังคม”

ผมจำเป็นต้องถูกตำหนิปากท้องและความอยู่รอด

มีพ่อค้าแถวนั้นเดินถือน้ำเต้าหู้มาให้สามถุงและกับข้าวสำหรับเย็นนี้

·
ผักยังไม่โตพอที่จะขาย

ไม่มีเงินพาเมียไปฝากห้อง

ไม่มีเงินสำรอง

โทรคุยเรื่องเงินกับแม่

แม่บอกไม่ให้เพราะไม่ไว้ใจ

·

คืนนี้ผมกับเมียคุยกัน

ว่าจะไปเอาเด็กออก

*